

КАКВА СИЛА ИМА СВ. ВОДА

Предъ Богоявление и на съмия празникъ се извършва водоосвещение. И това не е само единъ благочестивъ обычай.

Знайно е, че мнозина отъ православните християни, особено болните, пиятъ осветена вода и се поръсватъ съ нея, защото върватъ, че като е осветена съ Божията благодать тя има сила да подкрепи здравитъ, да изцъри болните и да изпъди всъка лоша мисъль и всъко зло у насъ и домовете ни.

Преди да изложимъ историята —евангелската история на водоосвещението, нека припомните

на всички, че водата, сама по себе си, е всичко въ свърта. Отъ вода съж станили всички нъща въ свърта. Цълата природа е станала отъ вода. Растенията съж се образували и порастяватъ само отъ водата. Камъните, пръстъта, рудите и всички минерали съж образувани отъ водата. Животните съж също плодъ на водата. Костите, кръвта и месото имъ се образуватъ отъ вода. Храната, която ги формира е станала отъ вода. Човекътъ тъй съж, съцълата си сложностъ, е продуктъ на същия този процесъ — чрезъ вода е растежътъ и разнообразното преливане въ различни форми.

Безъ вода не може да има животъ. Безъ вода не може да се изтрае. Водата е първа необходимост за здравето и силата на всички земни твари. Въздухътъ стои на второ място. Кислородътъ му, който го вдишваме е пакъ отъ водата.

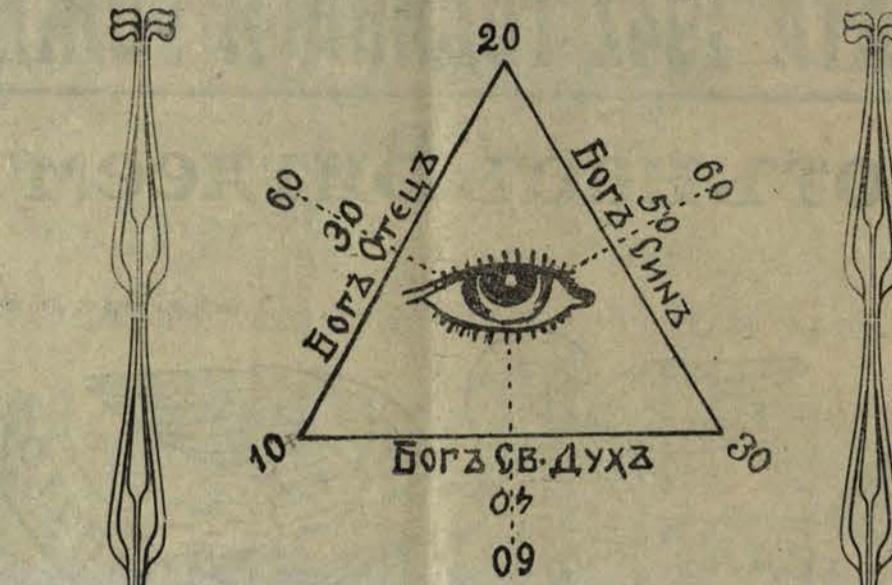
Съ водата ние се чистимъ, миремъ и кълпимъ. Водата е символъ на духовната и тълесна чистота.

Това е строго научно доказано. Става ни ясно, прочее, защо

водата, специално осветената вода е духовното лъкарство въ Св. Християнска въра. Като малки бебета, настъни кръщаватъ съ вода въ името на Отца и Сина и Св. Духа. Иоанъ Кръстител кръщаваш на реката Иорданъ тия, които се разкайвали отъ греховете си, съ вода. И Иисусъ, за примеръ на всички, се кръсти при него, все въ името на небето. Гълъбъ — Св. Духъ слѣзе надъ главата му, Той нагазилъ въ водата се кръщаваше и Богъ Отецъ изговори отъ небето — „Този е Моятъ възлюбленъ Синъ, Него слушайте...“

прераждането — омиването на душата е необходима вече духовно напоена съ Божия благодать още по-чиста, избистрена отъ тази Божия благодать — вода.

Ние порастналите вече и кръстени Христови чада, приемъ за здраве протеклитъ по Кръста Христовъ водни капки на Богоявление, значи приемъ осветени вече водни капки. Това правимъ не само по Богоявление, но и другъ път презъ годината. И тръбва да вършимъ това често. Ние не знаемъ тайната сила на простата вода, но силата на осветената вода, въ която виждаме

И все тъй до наши дни Св. Апостоли, Св. Християнски Отци, всички християнски царе и народи съж се кръщавали въ църквата Христова съ осветена предварително вода.

Ако за тълото е необходима обикновенна чиста вода, то за

образа на Господа Иисуса Христа знаемъ. Ние върваме въ Него. Върбата прави чудеса. Ето защо и болните и неджгавите хора съ тази въра въ Христа получаватъ изцърение отъ осветената отъ Него вода.

Примъръ нѣма да привеждаме. Историята е пълна съ такива. Ние всички знаемъ отъ Евангелието, колко чудеса на изцървяне съж станили надъ болни, слѣпи, глухи, разслабени. Цълите свърти съпътенъ съ такива живоносни кладенци, извори — наречени на нашъ езикъ аязми. Тъзи свети места се посещаватъ отъ всички, дори и отъ безвърници, и всички получаватъ изцърение.

да.

БОГЪ Е ТРОИЧЕНЬ

Богъ ни се е открылъ въ три лица: Богъ Отецъ, Богъ Синъ и Богъ Духъ Светий. Това е отбелезано въ св. Евангелие при кръщението на Иисуса Христа. Той — Синътъ се кръщава въ р. Иорданъ, Св. Духъ слизи надъ Него въ видъ на гълъбъ, а Богъ Отецъ говори отъ небето: „Този е мойтъ възлюбленъ Синъ...“

Богъ се отбелезва и въ цълата природа. Всички тъла: минерали, растения и животни носятъ отпечатъка му. Три сѫ състоянията на тъла: търдо, течно и въздухобразно. Минералите сѫ направени отъ живата вода, която споява образувалите се отъ тъхъ частички и създава формата. Растенията иматъ дървесинна част, кора и подкорна влага, която храни растението. Животните иматъ кости — месо, кръвъ и дишане — духъ. Човекъ има кости и месо, търди нъща, кръвъ — течно тъло и душа.

Мисълътъ у човека има начало — мозъкъ, предавателъ каналъ и словоизричане (езикътъ). Сълнцето има свѣтлина, топлина и кръгъ. И т. н. и т. н.

Еднаквостта и равенството на 3-тъ Божии лица може да се представи въ нашия символиченъ триъгълникъ по върховетъ по едно число. Събирайте се два по два съседните върхове и сумата имъ се написва на тъхната линия на триъгълника. Тази suma съберете същото на срещния върхъ, и на същата линия, надъ първата suma напишете новата suma. Ще видите, че сумите на трите страни сѫ равни по между си. Все видящото Божие око ви говори за единството (връзката — върховетъ на триъгълника) и равенството на трите Божии лица. И иначе не може да биде. Защото числото 3 е едно число, а не три числа, и е образувано отъ трите равни помежду си единици

$1 + 1 + 1$. Д. А.

**Християнчета,
създайте радостъ на бедните си другарчета презъ Свѣтлите Коледни празници!**

Помогнете имъ!

богъше приятель му Муций.

— Муций, — каза Филипъ, — помогни ми да намърся нѣкаква работа, да си изкарвамъ прехраната.

Муций обеща да му намърши работа и следъ два дни го намърши и му съобщи, че единъ кошничаръ търси работникъ.

„Христосъ бѣше дърводѣлецъ, а учениците му — рибари. Най-простия трудъ е чистъ и хубавъ“, си каза Филипъ и радостно постъпилъ на работа при кошничаря. Отначало му бѣ трудно да работи. Пръжките не се подчиняваха на ръцетъ му, но полека-лека свинка, и почна да плете чудни кошници. Господарътъ му бѣ християнинъ и често двама четвъртъ евангелието и разсъждаваха какъ тръбва да живеятъ, за да бѫдатъ истински християни.

XIII.

Завещанието на Марчела.

Филипъ не забрави завещанието на Марчела. Той знаеше, че тя го молѣше да се погрижи за Полина. Затова той отдавна я търсѣше, но все неможеше да я намѣри.

Римлянката Марчела

повесть.

(Продължение).

XII.

Братъ и сестра

— Говорете си колкото искате и се махай отъ преди ми! — сърдито издума башата и отмина настрана.

— Евдора, искашъ ли да си поговоримъ? — попита Филипъ.

Момичето се хвърли на шията му и заплака. Тѣ отидоха малко настрана и презъ сълзи Евдора заговори:

— Ахъ, Филипъ, защо стана християнинъ? Щѣхме заедно да се върнемъ дома и пакъ тѣй весело да си живеемъ. А сега, колко е тежко, колко мѣжка, колко позоръ за нашиятъ родъ! И защо се самъ погувашъ? Нима искашъ да те разкажа лъвоветъ като Марчела?

— Не плачи, Евдора. Послушай ме! Голѣма работа ме очаква. Ти не знаешъ какво щастие, каква сила дава учението на Христа! Сестричке моя, колко ми е мѣжко, че ти не познавашъ това учение и че твоятъ жи-

вотъ ще остане пустъ и безплоденъ за Бога! О, да бѣ станала и ти християнка!

Евдора го гледаше уплашено и не върваше на думите му.

— Какво приказвашъ, Филипъ? Не, не искамъ да стана християнка, не искамъ да ме разкажватъ лъвоветъ и да умра отъ страшна смъртъ! Прощавай, чакатъ ме вече тамъ!

Филипъ тѣжно я прегърна и тѣ се раздѣлиха.

Корабътъ заплува изъ широкото и гладко море. Филипъ гдедаше какъ той се отдалечаваше, отдалечаваше, докато най-после съвсемъ изчезна и остана само синътъ море съ една малка бѣла точка въ хоризонта. Най-после той дълбоко въздръжна и тръгна на назадъ къмъ Римъ.

Сълнцето печеше, потъ обливаше минувачите, а гъсть прахъ се носеше изъ въздуха. До града имаше два — три часа път. Филипъ вървѣше съ наведена глава и дълбоко замисленъ. Той мислѣше: какъ да живѣе сега? каква работа ще залови за да се прехранва? ... Така той стигна работилницата, гдето ра-